

cent, der bliver fastsat på finansloven for det pågældende år.

Til nr. 7.

Da ydelserne til unge ikke-forsørgere, jf. forslaget nr. 3 om ændring af § 37, stk. 2, 2. pkt., foreslås harmoniseret med SU-stipendiesatserne, følger det som en konsekvens, at ydelserne må reguleres som SU-satserne. De SU-satser, som er nævnt i bemærkningerne til forslaget nr. 3, reguleres i støtteårene efter 1988-89 på grundlag af reguleringspristallet for januar forud for de enkelte støtteår, jf. i øvrigt § 6 i lov om statens uddannelsesstøtte.

Til nr. 8.

Ifølge bilstandslovens § 37, stk. 7, reguleres satserne for kontanthjælpens grundydelse én gang årlig (pr. 1. juli) med en procent, der fastsættes på finansloven for det pågældende år.

Ved forslaget om at undlade reguleringen pr. 1. juli 1989 fastfryses satserne for grundydelsen og det foreslåede nye grænsebeløb i en 1-årig periode med det formål at skabe »luft« op til lavtlønnen på arbejdsmarkedet og til niveauet for arbejdsløshedsdagpengene. Forslaget kan medvirke til at gøre det mere attraktivt for kontanthjælpsmodtagere at forsøge at komme ud af den passive forsørgelse med kontanthjælpsydelse.

Til nr. 9 og 10.

Med henblik på at skabe en motivation for kontanthjælpsmodtagere, der har været ledige i nogen tid, til selv at skaffe sig arbejde og komme i gang igen - måske i første omgang ved arbejde af begrænset eller evt. uregelmæssigt omfang - foreslås det at fravige princippet i § 38, stk. 1, om, at alle indtægter fratrækkes i kontanthjælpen for kontanthjælpsmodtagere, der har fået hjælp i en sammenhængende periode på 3 måneder eller mere.

Når muligheden for at tjene noget ved siden af kontanthjælpen foreslås givet relativt tidligt i et kontanthjælpsforløb, er det ud fra erfaringer i kommunerne og en undersøgelse, som Socialforskningsinstituttet har foretaget, hvorefter en række negative virkninger af ledighed gennemgående begynder at sætte ind efter ca. 3 måneders forløb og herefter forstærkes.

Der foreslås en månedlig beløbsbegrænsning, en samlet beløbsbegrænsning og en tidsmæssig begrænsning.

Den månedlige begrænsning foreslås sat til 1.000 kr. efter skat, den samlede begrænsning til 6.000 kr. og den tidsmæssige begrænsning til 6 sammenhængende måneder i ét samlet kontanthjælpsforløb. Muligheden skal altså kun gives én gang i et forløb.

Når der foreslås en månedlig begrænsning er det for at undgå en fristelse til hurtigt at tjene det samlede maksimumsbeløb til et kortsigtet formål, hvilket ikke vil give den vedligeholdelse af en vis arbejdsrytme i dagligdagen, som forslaget tilsigter.

Det »fradragsfri« beløb pr. måned er sat relativt højt, fordi frikommuneforsøg med et fradragsfrit beløb på omkring 300 kr. efter skat nærmest ingen effekt har haft.

Den samlede begrænsning og den tidsmæssige begrænsning er sat for at mindske risikoen for, at nogen indretter sig på en tilværelse på kontanthjælp med biindtægter.

Hvis en kontanthjælpsmodtager en tid klarer sig selv uden hjælp og herefter igen får behov for hjælp, begynder en ny kontanthjælpsperiode, og der bliver så mulighed for igen - efter 3 måneder - at komme ind under den foreslåede regel.

Da der kun findes meget beskedne erfaringer med ordninger, som giver kontanthjælpsmodtagere ret til fradragsfri indtægter, lægger regeringen vægt på, at denne nyordning nøje bliver fulgt i begyndelsen. Det foreslås derfor, at der på grundlag af erfaringerne med reglen om kontanthjælpsmodtageres begrænsede ret til fradragsfri indtægter fremsættes forslag til revision af ordningen inden udgangen af 1991.

Til nr. 11.

I en afgørelse truffet den 10. december 1986 har Den Sociale Ankestyrelse ændret en afgørelse fra et amsankenævn om tilbagebetaling af kontanthjælp efter bilstandslovens § 26, stk. 1, nr. 1, for en person, der ikke ville påtage sig et henvist arbejde. Ankestyrelsen har begrundet afgørelsen med, at pågældende var »henvist« til dette arbejde og ikke havde fået det »anvist«.

I forbindelse med et udvalgsarbejde i foråret 1988 til opfølgning af den socialpolitiske redegørelse om bl.a. en intensivering af indsatsen for at få kontanthjælpsmodtagere ud af den passive forsørgelse har repræsentanter for kommunerne fremhævet den omtalte afgørelse som en væsentlig barriere for arbejdet med at aktivere kontanthjælpsmodtagere.

Erfaringer vises, at der kan være behov for en stærkere markering af tilskyndelsen til at gå i gang med et arbejde eller beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, herunder uddannelse.

Da anvisning af arbejde på det almindelige arbejdsmarked ofte ikke kan ske i en første aktiveringsfase, findes det derfor nødvendigt at fastlægge området for arbejde og aktiviteter, som kontanthjælpsmodtagere er forpligtet til at gå ind i.

Forslaget indebærer, at en kontanthjælpsmodtager vil være forpligtet til at påtage sig et rimeligt tilbud